

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 206.

Tredie Session.

98de Møde.

Onsdagen den 10de Marts.

(Fortf.)

Formanden: Efterat saaledes de forskjellige Paragrapher fra 14 til 28 incl., som angaae de respective Ministeriers Udgifter, ere afstemte, gaae vi over til § 13, som indeholder Hovedsummen for samtlige Ministerier, og som altsaa nu sættes under Forhandling.

Da Ingen ønskede at yttre sig, fikred man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 13:

„I Finantsaaret fra 1ste April 1852 til 31te Marts 1853 bevilges til Udgift for Statskassen en Sum af 17,368,970 Rbd. 47 Sk., deels til de i §§ 14—26 nævnte ordentlige, deels til de i § 27 nævnte overordentlige Udgifter.“

vedtoges med 35 Stemmer mod 4.

Formanden: Vi gaae derefter over til Indtægtsfiden, som er Lovforslagets 1ste Capitel. Jeg skal først sætte § 2 med de dertil stillede Ændringsforslag under Forhandling. Det vil letteligen sees, hvorfor jeg ikke først sætter § 1 under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Det er til denne Paragraph, at Udvalget i sin Betænkning har gjort en Indstilling om, at der skulde foretages en Rettelsette med Hensyn til det Beløb af 16 Rbd. 92 Sk., som er opført formeget til Indtægt. Hvad der allerede er blevet bemærket med Hensyn til den anden Rettelsette i Loven, finder ogsaa Anvendelse paa det nærværende Ændringsforslag, nemlig, at der har været forskellige Meninger derom i Udvalget. Det vil ogsaa erfares, at det er tildeels paa Grund deraf, at der af 5 Medlemmer i Udvalget er stillet et Forslag om, at denne Rettelsette skulde

gaae ud. Jeg troer nu ogsaa, at de samme Grunde, der bleve anførte for, at den forrige Rettelsette ikke skulde give Anledning til, at man lod Loven gaae tilbage til det andet Thing, tale i en endnu høiere Grad for, at man ikke paa Grund af denne Rettelsette skulde lade Loven gaae tilbage. Her er nemlig ikke nogen saadan Regningsfeil tilstede, som ved den forrige Rettelsette, men her er en Feil, som er fremkommen derved, at det ved Beregning af Indtægterne af Domainerne ikke er blevet observeret, at en Afgift, som var paalagt den nærværende Forpagter af en Domainerne tilhørende Gaard, nemlig Bernstorffs Hovmarksgaard, for Fremtiden bortfalder, idet Forpagtningen ophører ved Mai Maanedes Begyndelse. Det er altsaa ganske klart, at, selv om ogsaa denne Indtægt bliver staaende i Loven, saaledes som den, grundet paa den nuværende Contract, er beregnet, saa vil det dog være en Selvsølge, naar det oplystes for Statsrevisorerne, at denne Afgift ikke længere varedes, at det saa heller ikke kan fordres, at den skal tages til Indtægt i Statsregnskabet. Jeg troer ogsaa, at denne Rettelsette i og for sig er af en saa liden Betydning, at jeg haaber, at de samme Grunde, som man lod gjælde mod den tidligere Rettelsette, vil man ogsaa lade gjælde her, og at man paa Grund heraf vil stemme mod det af Udvalget stillede Ændringsforslag, der vilde medføre det Resultat, at Lovforslaget maatte gaae tilbage til det andet Thing.

Ryholm: Da den nærværende Sag var under foreløbig Behandling, behagede det den høitærede Indenrigsminister, der tillige ifølge sin Stilling som Domainedirecteur er meget nøie bekendt med og har den nærmeste Ledelse af Statsskovene, at udtale nogle Bemærkninger i Anledning af det Duffe, som Udvalget har tilladt sig at fremsætte, nemlig, at der